

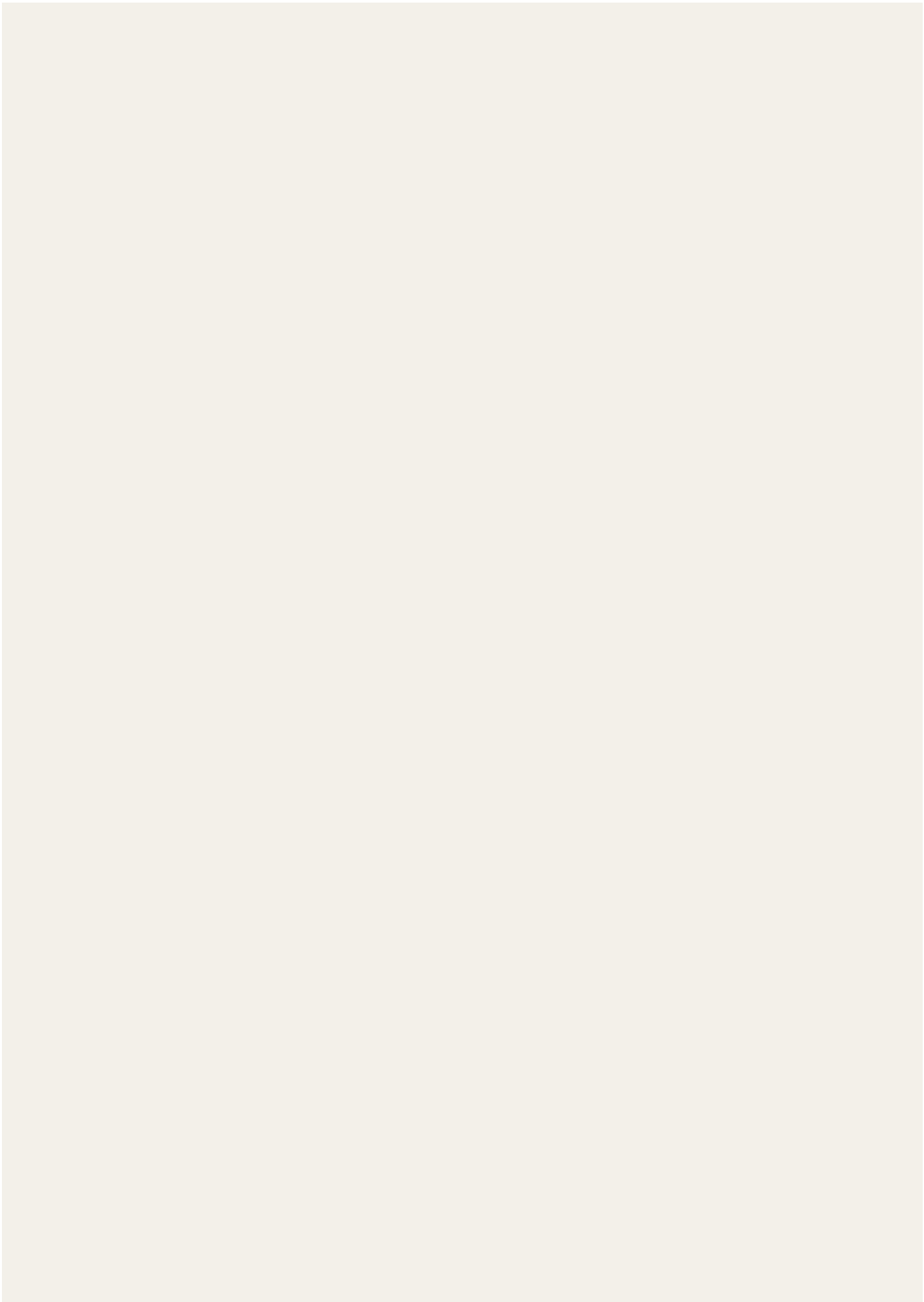
KERSTBOEK

VAN

ZONNESCHIJN

Uitgave Drukkerij C. A. Spin & Zoon N.V. Amsterdam — Uitgeversmaatschappij W. de Haan N.V. Utrecht

1937

KERSTBOEK

VAN

ZONNESCHIJN

SAMENGESTELD DOOR

D. A. CRAMER-SCHAAP

UITGAVE DRUKKERIJ C. A. SPIN & ZOON N.V., AMSTERDAM
UITGEVERSMATSCHAPPIJ W. DE HAAN N.V., UTRECHT

INHOUD

Omslag: Op weg naar de kribbe.

Illustraties van Nans van Leeuwen.

	Bladz.
DE FILM door Mien Labberton, met 3 ill.	3
KERSTLIEDJE door D. A. Cramer-Schaap met 1 ill. en muziek van Geertruida van Vladeracken	11
HET PRETTIGSTE UUR door D. A. Cramer-Schaap, met 2 ill. ...	13
DE HEILIGE MAAGD MET HET KIND. Reproductie naar de schilderij van Quinten Matsijs (1466-1530).	
GA HET LICHT TEGEMOET, DAN BLIJVEN DE SCHADUWEN ACHTER JE door R. Voorhoeve, met 2 ill.	19
LIESKE'S KERSTFEEST door Geerte Wenting, met 2 ill.....	23
TERUG NAAR HUIS door W. J. Strijt, met 2 ill.....	31
EEN KERSTSPROOKJE door L. Spelberg-Stokmans, met 2 ill.	37
MUZIEK VOOR DE ENGELEN door Marie Schmitz, met 2 ill.....	43

„O ja, Moeder, dat heb ik je nog niet gezegd. Ik ben eerste Kerstdag bij Lex gevraagd. 's Middags gaan we fijn naar de bioscoop en 's avonds is er een reuzefuif bij de Kerstboom. 't Is meteen voor z'n zusje's verjaardag. Fijn hè!”

Huib's ogen glommen bij de pret, die hij in 't vooruitzicht had.

Moeder keek naar haar jongen. Zijn gezicht was haar een raadsel. Was het mogelijk, dat hij er nu helemaal niet aan dacht, dat Ferry zou komen? „Dat is niet erg prettig voor Ferry”, zei ze. En ze zag meteen, dat Huib er niet van schrok. Hij had er dus wél aan gedacht. Er kwam een verdrietige trek om haar mond.

„Nou ja, wat zou dat? Ik kan toch om dat vervelende jog al mijn pretjes niet laten schieten? Dan zou ik een leuke kerstvacantie hebben! Waarom vraag je hem dan ook?”

Het bleef even stil. Het was of de woorden in de kamer bleven hangen en het er triest en somber maakten. Net zo somber en triest, dacht de moeder, als het gezicht van Ferry zo menigmaal staat. In de stilte zagen ze allebei in hun gedachten het neefje vóór zich, het neefje met zijn tenger zwak lichaam en zijn kromme hoge rug. De ergernis op Huib's gezicht nam toe. Zijn moeder zag het en ze onderdrukte een zucht.

„Waarom?” herhaalde ze. „Omdat ik wel eens denk, dat *mijn* jongen, als hij zo'n saai en moeilijk leven had als Ferry bij zijn oudtante, het óók wel prettig zou vinden, eens te logeren gevraagd te worden.”

Huib haalde zijn schouders op.

„Nou ja, al die veronderstellingen. Maar dat is nou gelukkig niet zo. Maar mag ik nou, of moet ik bedanken voor je?”

„Je moet niets. Je weet, dat ik je altijd graag zoveel mogelijk zelf laat beslissen. Je wist, dat Ferry kwam, je hebt de invitatie blijkbaar al aangenomen, is 't niet? Dus is het uit.”

„Ik weet tóch nooit met Ferry te spelen of te praten, dat weet je wel.”

„Nee, dat is zo, helaas.”

Huib wendde zich geërgerd af. Dat gezeur altijd. Waarom zei Moeder dat nou weer op zo'n veelzeggende toon? Wat moest hij, gezonde jongen van twaalf, bijna dertien, voetbalkei en sportmaniak, in 's hemelsnaam beginnen met dien vervelenden kaffer van een Ferry, die nota bene een